

Jocs florals

maig del 2026

Benvolgudes i benvolguts,

Ens fa molta il·lusió compartir amb vosaltres aquest nou recull de contes i poemes elaborats pels infants del Cicle dels Grans amb motiu dels Jocs Florals d'enquany. Cada text és una mostra de la seva creativitat i sensibilitat, un espai on la imaginació pren forma i les paraules esdevenen protagonistes.

Al llarg d'aquestes pàgines descobrireu històries plenes de fantasia, emocions que bateguen en cada vers i mirades úniques sobre el món que ens envolta. Cada aportació és una petita finestra oberta a la seva manera de veure, sentir i explicar.

Ha estat un plaer acompanyar-los en aquest procés de creació, veure com les idees creixien i es transformaven en relats i poemes plens de vida.

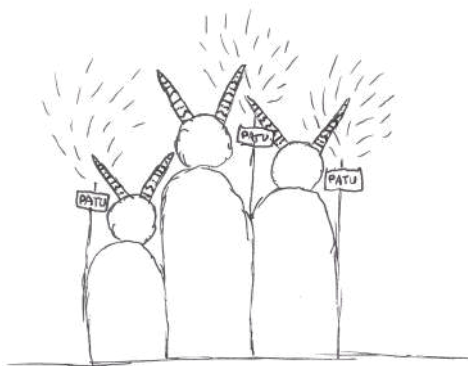
Desitgem que en gaudiu tant com nosaltres i que aquest recull sigui, un any més, una celebració de la paraula i de tot el que encara està per escriure.

EL CICLE DE GRANS

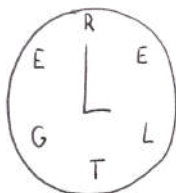
Il·lustradora: Laura Gala, mestra jubilada

som Patumyetes
a l'escol A més guai
una amistat per sempre
que no oblidem mai!

Autora: Nora González, 10 anys

Il·lustradora: Emma Castro,
9 anys

Autora: Èlia Hernandez, 11 anys

Autora: Èlia Hernández, 11 anys

La germana gran

La meua germana gran és delicada,
rínxols negres i presència callada.
Ajuda en silenci, estima amb raó
sense tocar-me em dona escalfor.

La vull així, lliure i sincera,
llum constant, mai invasora, ni
lleugera.
Germana meua, força estimada,
gràcies per tot, petons i una
abraçada.

Autora: Laia Mora, 11 anys

Il·lustradora: Nora González, 11 anys

L'escala de fusta a la lluna

Hi havia una vegada un nen que es deia Pat i tenia 10 anys. Un dia en Pat es va aixecar del llit amb un gran interès per arribar a la lluna. En Pat quan va arribar a l'escola els va explicar als seus amics que volia arribar a la lluna. En Pat tenia tres amics: l'Eric, el Gael i la Mariona. Tots tres li van dir:

- Pat, que pesat que ets!

En Pat va marxar a casa decebut perquè no el volien ajudar. En Pat cada dia els repetia:

- Vull arribar a la lluna, vull arribar a la lluna...

Després de setmanes insistint, els seus amics li van dir:

- Pat, al final ho has aconseguit. - Va dir la Mariona.

- Sí, sí, us he convençut! - Va dir en Pat tot content.

- Però només per pesat, que si no... - Va respondre l'Eric.

- Una cosa... Com dimonis vols arribar a la lluna? - Va preguntar el Gael.

- Amb una escala de fusta, és clar. - Va respondre l'Eric.

- Quedem demà a les 5:00 en punt a la plaça. - Va proposar en Pat.

L'endemà estaven els quatre a les 5:00h en punt a la plaça. Van decidir anar a la muntanya per agafar fusta dels llenyataires. Però va haver-hi una cosa que no van tenir en compte: els llenyataires amagaven la fusta perquè ningú no se la robés. Quan estaven entrant a la muntanya van veure una guineu que era un fantasma. Van anar a parlar amb la "guineu". La guineu els va explicar que coneixia tots els secrets del bosc, entre ells, on estava la fusta. En Gael va agafar uns quants trossos de fusta i se'n va anar a casa. El dia següent van anar a muntar l'escala, però es van adonar que era massa petita. Van decidir anar cada dia a agafar fusta. Feia tres mesos que agafaven fusta i, per fi, van acabar l'escala i van decidir pujar. Van arribar a la lluna i van decidir quedar-se uns dies. Llavors els pares van trucar a la policia perquè feia dies que no tornaven a casa.

Els pares van començar a buscar-los, van trobar l'escala de fusta i els va semblar sospitosos. Així que van decidir pujar per l'escala de fusta. Va arribar la policia i no van veure els pares i van pujar per l'escala de fusta també. Quan va arribar l'ambulància no van veure els policies i van pujar per l'escala. Tot el poble estava buscant els nens i van pujar per l'escala. Tothom al·lucinant! Estaven a la lluna! De sobte van escoltar un "CRAAAAAAAAAAC"! L'escala s'havia trencat! Així doncs, van viure feliços a la lluna i van crear un poble.

Il·lustradora:
Mel Beltran,
9 anys

Autora: Alba García, 9 anys

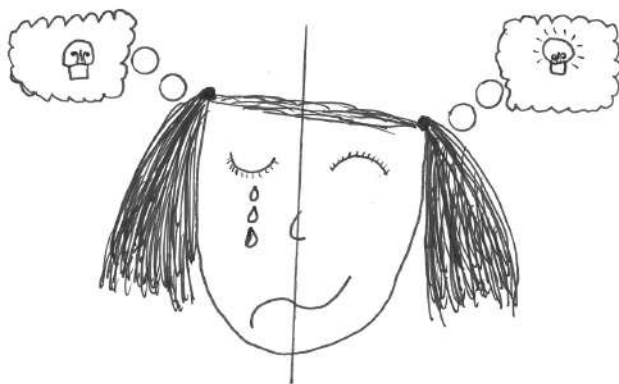
En l'abisme

A vegades sento
que alguna cosa no funciona
que s'apaga la llumeta de dins meu
com si ningú no m'entengués
com si ningú em compregués.

Busco algú que em valori,
que em compregui
i que em respecti.

Ara surto,
no tinc por de mi mateixa.
Ara em valoro,
ara em respecto.
Ara la llumeta que s'havia apagat
brilla, brilla com mai.

Autora: Abril Carreras, 11 anys

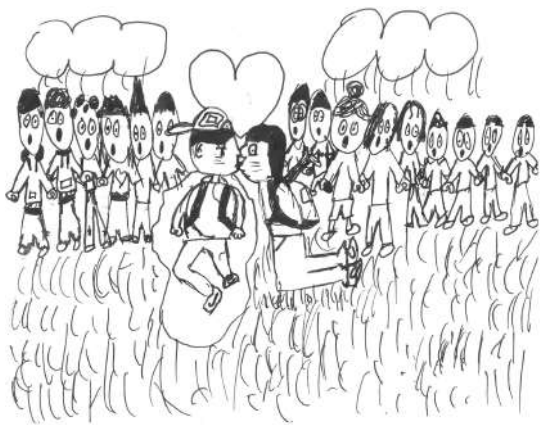

Il·lustradora: Èlia Segarra, 10 anys

Avui

Estimat diari,
avui ha vingut un
nen nou a l'escola.
Es diu Pau i és molt
amable.
Ens hem anat d'excursió
just avui. Jo he anat
amb ell a l'autocar
perquè no tenia
parella. A l'arribar
hem anat a la muntanya,
estava plovent i el Pau
ha caigut a un
bassal, tothom s'estava
rient i a mi m'ha
semblat malament.
Li he dit que no
passava res, però estava
trist. M'he acostat a ell
i m'ha sortit donar-li un petó.
Tothom ha callat.
El Pau s'ha posat content
i jo també.
Ara ningú tornarà
a riure d'ell.

Autora: Lola Sánchez

Il·lustradora: Mel Beltran,
9 anys

EMR ≡ ÈNTER

Autora: Èlia Hernandez, 11 anys

La nit negra

La nit arriba a poc a poc,
brillen estrelles com punts de foc.
La lluna juga a fet i amagat,
i un gat negre l'ha trobat.

Els somnis surten de puntetes,
i s'escapen quan s'encenen les bombetes.
La nit no fa gens de por,
és un llencol ple de contes de colors.

Autora: Tasnim R. Boussaid, 11 anys

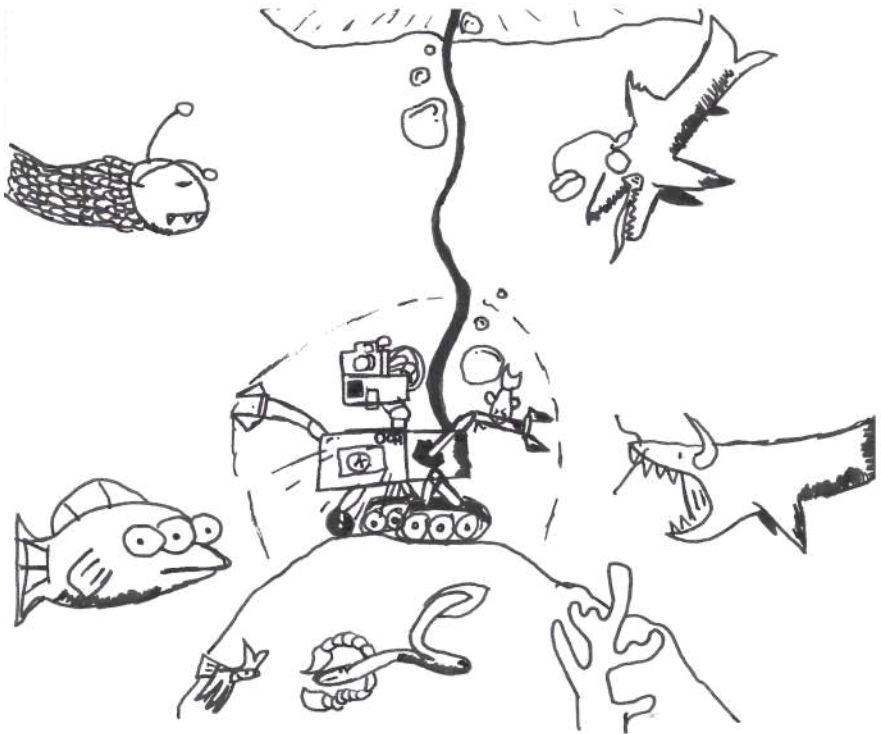

Il·lustradora: Abril Coca, 10 anys

Notícia Aquàtica

Fa uns quants dies, en un taller de Barcelona situat a un carreró oblidat, es va crear un androide capaç de submergir-se 100.000.000.000.000 m sota l'aigua. Ha trobat meravelles sota l'aigua com ara: Noves espècies de peixos desconegudes fins ara, ruïnes amagades, pedres precioses, fumaroles desconegudes, plantes mai vistes... i això ha facilitat als humans buscar les meravelles desconegudes. Aquest androide és un veritable robot d'investigació, i el govern ja n'ha demanat més. Els del taller han guanyat molts diners, però la humanitat ha guanyat molt més descobrint aquestes meravelles.

Autora: Èlia Segarra, 9 anys

Il·lustrador: Aitor Agüera, 11 anys

Els ocells

L'ocell vola alt,
ficat, un pardal!

L'oreneta cuablanca,
obre les ales i les tanca.

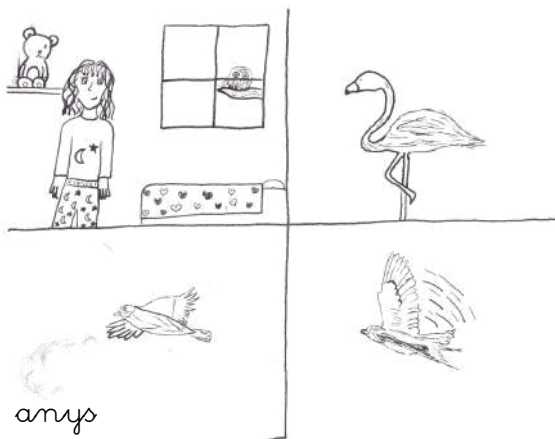
La mallerenga, amb els seus colors,
fa fugir totes les pors.

El puput amb el seu cant agut,
no suporta ser interromput.

El flamenc rosat
vola amb el coll ben estirat
Al niu del rossinyol
sempre hi fa molt de sol.

El picot negre,
vola per damunt del Segre
i el mussol comú
de nit et vigila a tu.

Autora: Èlia Segarra, 9 anys.

Il·lustradora: Aina Mihi, 11 anys

La finestra

Per la finestra com surt el sol puc veure,
per la finestra la brillantor del sol puc contemplar,
per la finestra a la nit les perles al cel puc admirar,
per la finestra les llàgrimes del cel puc tocar,
per la finestra la carícia del vent a la cara puc notar.

I em pregunto: què em mostrarà demà?

Tinc el pressentiment que l'infinit m'espera,
perquè la finestra és per on connecto amb el món.

Autora: Muna Espelt, 10 anys

Il·lustradora: Júlia Recoverni, 9 anys

Dona lliure

Ens manifestarem,
força i valor,
cridarem drets,
amb tot el cor.
No sóc robot,
no faig compliments,
lluitaré amb veu de color,
pel meu sentiment.

No rento, no planxo, decideixo jo.
Soc dona valenta, soc el meu foc.
El futur el trio jo, clar i present,
i ningú me'l marcarà,
el faré diferent

Ens manifestarem, cridarem i
guanyarem!!!

Autora: Viannethe Perea, 11 anys

Il·lustradora: Gala Ferrer,
10 anys

El llibre màgic

Hi havia una vegada una nena que es deia Júlia i no li agradava llegir. Un dia tots estaven fent el que menys li agradava (llegir). Aleshores li va demanar a la mestra si podia anar a la biblioteca de l'escola per llegir-se'l. Quan va arribar a la biblioteca va notar una presència estranya... Hi havia un llibre a sobre d'una taula al mig de la biblioteca. A més, feia pampallugues!

La Júlia el va decidir agafar i, quan el va obrir, a la primera pàgina posava: "tria un paisatge i fica la mà a sobre". I així ho va fer. La Júlia va triar un paisatge del Japó i va posar la mà a sobre. I... en un tres i no res, la Júlia va aparèixer al Japó. El paisatge que havia triat! El problema era que no sabia com tornar a l'escola, així que es va angoixar molt.

Va mirar el llibre i havia desaparegut el paisatge del Japó, però sortia la foto de la biblioteca de l'escola. Així que va posar la mà a la foto de la biblioteca i va tornar a l'escola. Va decidir agafar un altre llibre i guardar-se el dels paisatges a la motxilla. Quan va arribar a la classe, la mestra li va dir que havia trigat massa i la Júlia li va demanar perdó.

Quan va arribar a casa el va guardar sota el llit perquè ningú el veiés. Va berenar i després va començar a viatjar amb el seu LLIBRE MÀGIC.

Autora: Maria Martínez, 12 anys

Il·lustradora: Abril Escudero,
10 anys

L'autoestima

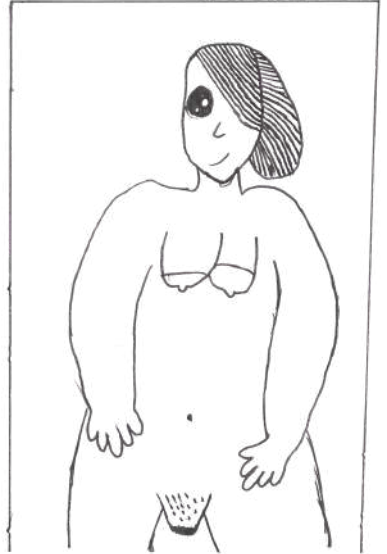
Per mi l'autoestima és molt important.

És una cosa ben interessant.
Sempre ho intento fer però no puc.

Volem el que no tenim i
quan ho tenim, ja no ho volem.
Quan no m'agrada el meu cos,
o alguna cosa no em queda bé,
sento una ràbia que no puc més.

L'autoestima és important,
per mi i per tots els humans.

Autora: Lola Sánchez, 10 anys

Il·lustrador: Hugo Lorenzo,
9 anys

Torna Sisplau

Torna sisplau necessito estar amb tu
Torna sisplau les llàgrimes cauen pels ulls
Torna sisplau la tristesa m'envolta
Torna sisplau avui torna

Autora: Vera Cofiné, 10 anys

Els tres llops i el porquet

Hi havia una vegada tres llops que van decidir marxar de casa i fer-se una casa al seu gust. Després de buscar el lloc on fer-se les seves cases, van trobar una clariana amb bones vistes i es van aturar. El primer llop volia enllestir aviat la seva casa i es va fer una casa de pell. El segon llop volia anar al bosc a collir menjar per l'hivern, així que va fer-se la casa d'escorça i el tercer llop s'ho va mirar molt i es va fer la casa de ferro. Mentre els dos llops feien coses i jugaven, el tercer llop treballava de valent fent-se la casa de ferro. Quan els dos llops el van veure, van riure's d'ell, però al tercer llop li era igual, i va seguir treballant. Al cap de dues hores va arribar un porquet amb tres bats de beisbol amb punxes. Va anar a la casa de pell i la va deixar feta pols, després va anar a la casa d'escorça i, ensorrar-la per a ell va ser bufar i fer ampolles. Va arribar a la casa de ferro i va intentar bufar, donar-li cops, però no va poder destruir-la. Així que amb totes les seves forces va agafar la casa i la va tirar pels aires. Els tres llops estaven desprotegits i el porquet se'ls va menjar de postres després de dinar.

Autor: Bruno Ron, 10 anys

Il·lustradora: Claudia
Cayero, 9 anys

El mirall de la veritat

Hi havia una vegada una noia que es deia Emma i tenia 13 anys.

L'Emma tenia molta ira, sempre es queixava de tot, sempre s'enfadava a la primera que si la seva mare no li deixava veure la tele, si la seva germana desordenava l'habitació, si el pare li deia que fes els deures, si la seva millor amiga li parlava malament... Sempre li passava alguna cosa.

Fins que un dia la seva germana Martina va entrar a l'habitació a fer deures.

-Hola Emma- va dir la Martina.

-Què vols ?!- va dir l'Emma.

-Fer deures-deia la Martina

-Doncs els estic fent jo!

-Mira, et faré un truc màgia perquè pensis en els altres.

-Que? però si tens 11 anys, professional Martina !!!

-3, 2, 1... ets un mirall !!!

Aleshores l'Emma ja no era una nena, sinó un mirall!

L'Emma no podia fer res només mirar. Fins que va veure que el pare arribava, però no estava content sinó trist i estressat. Ell va mirar el mirall i va dir:

-Estic fatal, soc molt gras,estic super calb i no soc gens fort!-deia ell.

Però com l'Emma no podia parlar, només podia veure al seu pare gairebé plorant.

Al final el pare se'n va anar a treballar.

L'Emma pensava "jo no soc l'única persona en el món, hi ha més gent que s'ho passa malament."

Però llavors va arribar la mare enrabiada.

-Semblo de 85 anys i només tinc 40 anys i ni tan sols maquillant-me es dissimula.

L'Emma se sentia fatal, no li agradava veure a la mare així.

-Què puc fer?!-va dir la mare i va començar a plorar.

Aleshores ella va començar a parlar per art de màgia i va dir:

-No, estàs genial-deia l'Emma.

-Què?No,estic fatal.

-No, sembles molt jove.

Llavors la mare va comprendre que ningú era perfecte i l'Emma que havia de pensar en els altres i no només en ella.

Autora: Paula Antón, 11 anys

Il·lustradora: Ona Beltran, 9 anys

El Pastís

El pastís està deliciós!
Em desfaig de només fer-li un
mos,
amb la cirereta a dalt,
i amb la nata pel voltant.

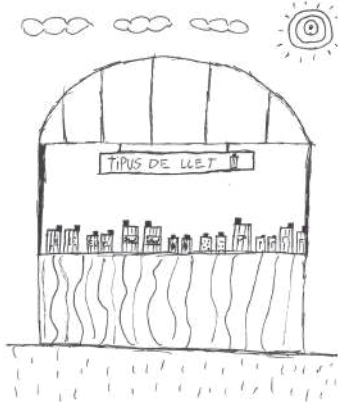
De Nocilla amb vainilla,
de llimona amb taronja i
de xocolata amb orxata.

Il·lustradora: Anna Sánchez,
11 anys

De molts gustos hi ha,
però només un podré provar.

Autora: Emma Castro, 9 anys

Quants tipus de Llet hi ha ara?
Al supermercat hi ha molta quantitat
A algunes amb Lactosa i algunes, sense.
Sencera, o desnatada, de vaca o de cabra
També trobes d'ametlla o d'arena...
Blanca, amb cafè o Colacao
la llet freda, calenta o natural.

Autora: Vega Bernabeu, 10 anys

Il·lustrador: Bruno García, 9 anys

Dia Gris

Quin dia més gris i més
trist.

Avui jo no puc ser
tan feliç

Núvols grossos
i alguns foscos

Uns venen amb regal, i d'altres
tapen

i ens fan mal.

Si us plau surt sol
per fer-me consol.

Il·lustradora: Alma Mejías,
9 anys

Autora: Vega Bernabeu, 10 anys

Autora: Èlia Hernandez, 11 anys

El llibre

Un llibre és com un mar
ple d'idees al·lucinants, pot
ser una història real o un
llibre inventat.

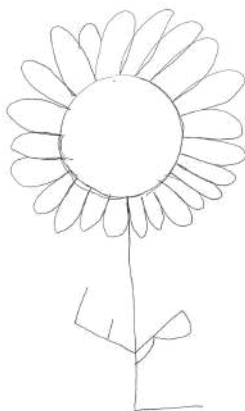
Quan llegeixes un llibre
et traslades dins d'ell
i et porta a altres mons
que t'imagines amb la ment.

Són tan divertits com màgics
sents l'emoció del que està passant...
i de sobte te n'adones que t'has
acabat el llibre del que t'has
enamorat!

Il·lustrador: Uzziel
Galvez, 9 anys

Autora: Nora González, 10 anys

Autor: Hugo Lorenzo, 10 anys

El Feminisme

Hi havia una vegada una dona que era maltractada pel seu marit. Un dia com qualsevol altre, la dona (que per cert es deia Clara), però, va notar un impuls molt gran per manifestar-se. Aleshores, va fer una gran pancarta que deia:

"Volem la llibertat i la igualtat.
Juntres serem més fortes que res!"

Aleshores va sortir al carrer i va començar a cridar. Totes les dones van anar amb la Clara a cridar. Des d'aquell moment les dones hem evolucionat i cada vegada som més respectades. Tot seguit, el marit de la Clara es va adonar del mal que havia causat a la seva dona i es va disculpar. Això va passar igual amb les altres parelles del barri. I així va ser com va començar la igualtat.

Autora: Vega Bernabeu, 10 anys

Il·lustradora: Maria Martínez, 12 anys

Aventura a Nova York

Hola em dic Hugo i avui explicaré una història, la del meu besavi. Fa molt i molt de temps en un poble que es deia Suárbol i que era molt petit, estava el meu besavi i el seu millor amic.

El meu besavi es deia Ramon i el seu amic José. Van ser amics des de la infància. Un dia el meu besavi i el José estaven a casa i van sentir un soroll que provenia d'una camioneta, aleshores van mirar per la finestra, i quan ho van veure no s'ho podien creure era una camioneta de l'exèrcit! Quan la van veure es van espantar molt. Uns minuts després van sentir que picaven a la porta i quan la van obrir van encertar era l'exèrcit. Dos homes els hi van dir: en una setmana esteu preparats, us vindrem a buscar. Lluitarem a la guerra civil i se'n van anar. Ells estaven molt espantats, no volien anar a la guerra civil.

Van estar cada dia pensant en què podien fer, fins que se'ls va ocórrer una idea. Van decidir anar-se'n al port de Lugo i no els hi quedava més remei que anar caminant, van trigar 3 o 4 hores en arribar, durant aquestes quatre hores van fer moltes aturades tot i que es van quedar sense aigua. Més tard quan van arribar, van veure molts vaixells, estaven molt contents, però encara faltava a quin vaixell es podien posar.

Segons a segons, hores a hores... Passava el temps, fins que els vaixells van començar a partir. Es van posar nerviosos, l'últim vaixell començava a sortir i van córrer i córrer, van saltar del port al vaixell, i el meu besavi va arribar, però el seu amic va caure a l'aigua. El meu besavi li va agafar la mà i el va pujar al vaixell.

Es van quedar al vaixell tres dies, quan van arribar van baixar del vaixell, estaven a New York, estaven morts de gana i com no tenien diners els va tocar demanar diners. Al final van aconseguir un bitllet de 100 dòlars que aquí són 10 euros.

Se'n van anar a un restaurant d'hamburgueses quan van entrar no sabien parlar en anglès, de fet, mai havien sortit d'Espanya o potser ni del poble. Seguidament, va vindre un senyor gran, alt i gros, li va donar una carta, en certa manera estaven al·lucinats no sabien ni on estaven. Acte seguit el senyor va vindre i els hi va dir: d'on sou? (en anglès), és clar es van quedar callats com si fossin muts. Cinc hores després es va fer de nit i el senyor ja es va adonar que eren immigrants i que no tenien diners. El senyor els va dir "come here" amb el típic gest perquè vinguessin. El restaurant tenia un soterrani bastant gran i hi van dormir. L'endemà el senyor els va despertar i els va portar a la cuina els va dir que podien treballar rentant plats i després tota la tarda la tenien lliure, però no el van entendre gens fins que fent gestos al final es van entendre. Cobraven cada dia uns tres dòlars. Després de molt de temps es van decidir tornar al poble perquè ja havia acabat la guerra, però l'amic del meu avi va dir jo no vull anar , el meu besavi es va quedar flipant , però vaja va ser així. El José va formar una família allà i per l'altra banda el meu avi va tornar al poble amb un vaixell.

Autor: Hugo Pérez, 10 anys

El conill blanc

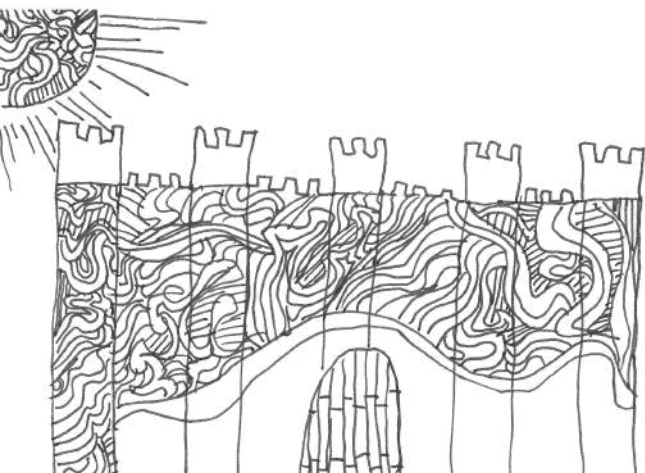
Hi havia una vegada un conill blanc, era amigable, simpàtic i vivia en un castell.

Un dia el conill blanc passejava pel bosc amb una cistella, després va trobar un arbre de mores, les va agafar i les va posar dintre de la cistella. Quan es va omplir la cistella va anar al castell, però no sabia on estava... Estava perdut! Llavors va cridar: Ajuda, ajuda! I no el van escoltar.

Va caminar molt fins que va trobar un petit poble que es deia: 'El Regne dels Conills'. Aquell poble no era de pobres, era de rics i de presumits.

Com que no tenia luxes, el van tractar com un pobre. Després de dos dies menjant mores, va començar una guerra entre el poble de 'El Regne dels Conills' i el poble que es deia 'El Món Secret'. El conill blanc va escapar i va entrar al bosc i, llavors, com que hi havia una manada de tigrs, va córrer i córrer molt fins que va arribar a un punt que ja no hi havia bosc, només hi havia un riu, així que va saltar per escapar-se, però va morir ofegat.

Autora: Ainara Quinde, 9 anys

Il·lustrador: Aleix Valls,
10 anys

La fàbrica de samarretes

Hi havia una vegada una nena que es deia Lara. La Lara vivia amb la seva mare i de vegades amb el pare. El pare de la Lara treballava en una fàbrica de samarretes. Un cap de setmana que la mare treballava, la Lara va haver d'anar a la fàbrica. El seu pare la va cridar:

-Lara!!! - la Lara va anar.

-Què passa? - va dir la Lara.

-Emprova't aquesta samarreta - va contestar el pare.

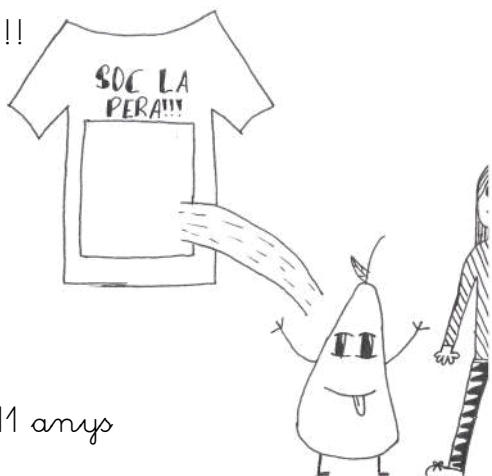
Se la va emprovar i... Va entrar al dibuix de la samarreta.

-Oh no! - va dir el pare.

Quan va tocar la samarreta, ell també va entrar. Van estar allà deu hores intentant sortir fins que el cap de la fàbrica va mirar que no hi hagués ningú, per tancar la fàbrica. Aleshores va trobar una samarreta a terra!!! La va agafar i els dos van sortir, però també va sortir un ninot que estava dins. Van haver d'intentar quatre hores que tornés a entrar i ho van aconseguir!!! Llavors la Lara va dir:

-Avui és el millor dia del món!!!

Autora: Chloe Nin, 9 anys

Il·lustradora: Kènia Pérez, 11 anys

Les paraules també ajuden

Hi havia una vegada una nena que es deia Mariona. La Mariona vivia amb el seu avi en un poblet petit, però molt alegre. Era una mica peculiar, perquè tenia un do que ningú es podia imaginar... Podia veure les paraules, però no com la gent normal que les veia en el paper quan les escrivia, ella podia veure com queien mentre plovia, les podia plantar si ella volia. A ella li encantava tenir aquell do tan meravellós, que ningú més tenia, se sentia especial.

Un dia, quan la Mariona es va aixecar, va veure el seu avi que li feia molt mal el cap i li va anar a preguntar què li passava. L'avi no sabia qui era la Mariona i la nena es va portar un ensurt que no regis.

Cinc minuts després, a la Mariona se li va ocórrer una idea. Va anar corrents a la seva habitació a buscar un pot de paraules que posava "records importants".

Quan va agafar el pot, va anar corrents on era l'avi i li va xiuxiuegar a l'avi una paraula:

-Poble!

L'avi va somriure perquè li va recordar al poble en què vivien ells dos. La següent paraula va ser:

-Croissant de xocolata!

L'avi va tornar a somriure perquè li va recordar aquell súper croissant de xocolata que es van menjar el dimarts a la tarda.

La Mariona estava molt satisfeta perquè li estava funcionant molt bé i només li feia falta una paraula més:

-Dibuixar!

L'avi es va recordar de quan era jove i que li agradava molt dibuixar.

Aquell dia la Mariona va aprendre una cosa molt important: les paraules també ajuden.

Autora: Noa Gámez, 11 anys

Il·lustradora: Thael Delgado, 10 anys

La família

La família t'estima
i encara més et cuida.

És algú molt especial
i a sobre són brutals.

Són les millors persones que conec
t'ajuden, t'animen i t'alegren la vida.

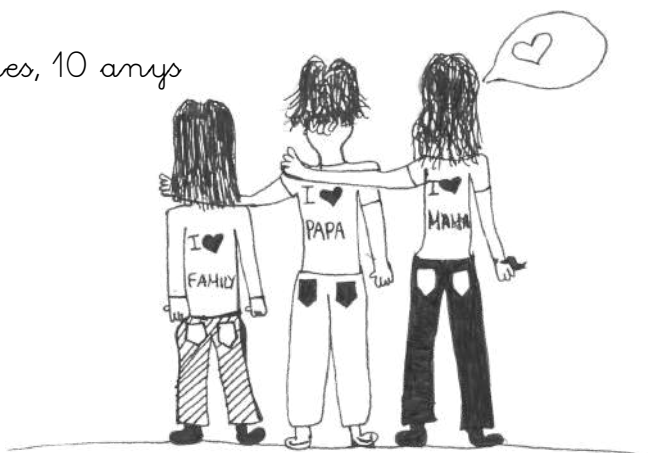
Nosaltres també l'ajudem,
la cuidem i la cuidem,
en moments difícils per a ells.

Són els nostres preferits i els
ens estimen fins a l'infinit.

Família, la més excel·lent
de tota la vida.

Hi ha gent molt especial,
però com la família no n'hi ha cap.

Autor: Bernat Torres, 10 anys

Il·lustradora: Mariam Assou, 11 anys

Dia de pega

Estimat diari, avui m'he llevat amb el peu esquerre. Només obrir els ulls m'he adonat que m'havia adormit!! He baixat les escales que donen al menjador i he caminat fins a la cuina on m'he intentat servir un got de llet, però no quedava ni una gota. Malgrat tot he intentat anar a la dutxa i saps què? No m'ha sortit aigua, m'ha sortit "slime" i pintura!! Després tot estava llefiscós, per no caure m'he agafat de la cortina i s'ha despenjat, és a dir s'ha trencat. Llavors he dit: porto un dia de pega! Aleshores he mirat el rellotge i he vist que feia tard a l'institut! La bona notícia és que he arribat a temps pel pati.

Quan ha acabat el pati, resulta que tocava examen sorpresa de matemàtiques! Només acabar l'examen he sortit corrents cap al lavabo i m'ha vingut la regla. Quina vergonya! Com que ja era l'hora de marxar he anat a casa i no havia dinat, m'he hagut de preparar un plat de sopa. Després de dinar he anat a comprar, però tots els supermercats estaven tancats, quan he arribat a casa he anat a dormir i he tingut un malson.

Autora: Martina Hitos, 10 anys

Il·lustradora: Sophia Gómez, 12 anys

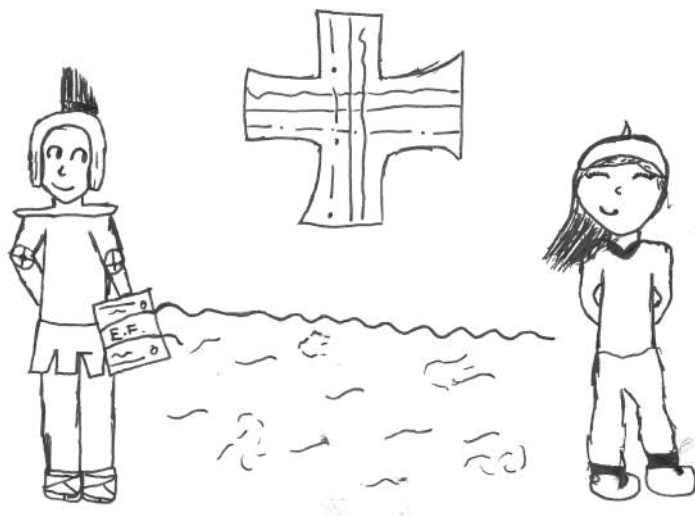
No en tenim 100 en tenim més de 1.000

Ja fa molts segles que a Provencana (L'Hospitalet actual), es va fundar un petit hospital de camí. Tothom l'anomenava l'Hospitalet i fruit d'aquest nom van anomenar a Provencana, l'Hospitalet de Llobregat.

Durant més de mil anys va ser un poble de mar a muntanya, de la Marina al Samontà amb un gran riu, el Llobregat que forma part del nom.

Per aquí han passat des de romans a francesos, ibers i francs, i tot gaudint de l'esperit del poble ens hem anat fent grans. Ara som una gran ciutat que sovint no recorda que algun dia va ser un poblat.

Autora: Abril Carreras, 10 anys

Il·lustradora: Chloe Nin, 9 anys

Les quatre estacions

L'any comença per un fred hivern,
vessat d'amor, torrons i alegria.

Al peu de la muntanya s'hi troba un pastoret,
que arronsat a la manteta es mor de fred.

Seguit per la primavera,
que Sant Jordi és el que més s'espera.

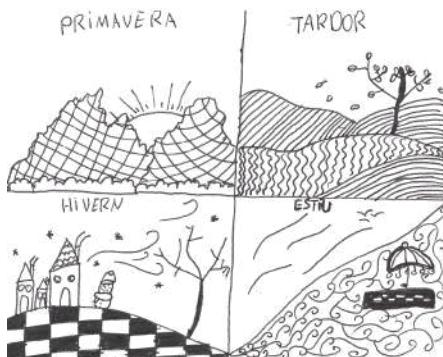
Les flors arriben fins al cel,
i hi ha llibres per tot el carrer.

Continuadament tenim l'estiu,
que menjant-te un gelat mentre la canalla riu,
gaudeixes a la platja amb caliu.

Després d'un llarg estiu, comença la tardor
que inicia l'època de fredor.

M'agrada veure com cauen les fulles,
lentament al ritme de la pluja.
Castanyes i moniatos podem menjar,
i repetidament el cicle de l'any torna a començar.

Autor: Martí Subirà, 11 anys

Il·lustradora: Albina Najafi, 11 anys

El vuitè dia de la setmana

Hi havia una vegada, un calendari amb set dies, per ser exactes. Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, Dissabte i Diumenge, aquest grup eren els llegendaris "set dies de la setmana" fins que un dia... va canviar tot.

-Hey!Dijous! -va dir Dilluns jugant al ping pong.

-Que vols, Dilluns? -va dir Dijous, mentre llegia un llibre.

-Vols jugar? -Diu el Dilluns.

-No, prefereixo el vòlei- Diu el Dijous mirant una pilota.

-Vinga, va, no voleu jugar a alguna cosa tots junts?-va dir Divendres

-No- Van dir Dimarts, Dimecres, Dissabte i Diumenge.

Però de sobte, es va obrir un portal.

-Q-q-que és allò!- van dir tots.

I de sobte, va sortir una persona semblant a ells.

-Hola!- va dir la criatura.

-Però es pot saber qui ets tu?- va dir el Dilluns.

-Sóc en Difestes! M'han contractat per ser el vuitè dia de la setmana.

-Però, per què necessitem un vuitè dia?!- va dir Divendres.

-Perquè cinc dies de treball i dos de descans no són suficients!

-Doncs tens raó- va dir Divendres.

I de sobte, Dijous va sortir de la cuina i va veure al Difestes.

-Difestes!- va exclamar Dijous.
-Dijous!- va exclamar Difestes.
-Que hi fas aquí, Difestes?- va dir el Dijous.
-M'han contractat com el vuitè dia de la setmana.
-I perquè necessitem un vuitè dia de la setmana?- va dir Dijous.
-De què us coneixeu, vosaltres dos?
-Ens vam conèixer a la platja
-Ahhhhh- van dir tots alhora.

Tot va seguir com sempre, però, en comptes de set dies, eren vuit.

La gent descansava més, tenien més temps...ETC. Fins que...

-Difestes, des que has arribat, he trobat una cosa estranya- va dir Divendres.

-Què vols dir, divendres?-va dir Difestes. Un silenci aclaparador va omplir el calendari, i finalment...

-El teu nom.

-Què?El nom de Difestes?

-Cada dia (nosaltres) és un quadrat amb el seu nom, però el teu nom té un punt al final i una mica de lletra-va dir Divendres.

Divendres es va apropar cap a Difestes, va tocar el seu nom, i posava...Difestes.01."01"? Què significava allò?

-Ho sabia ets un prototip-va dir Divendres.

-QUÈ?!!!!

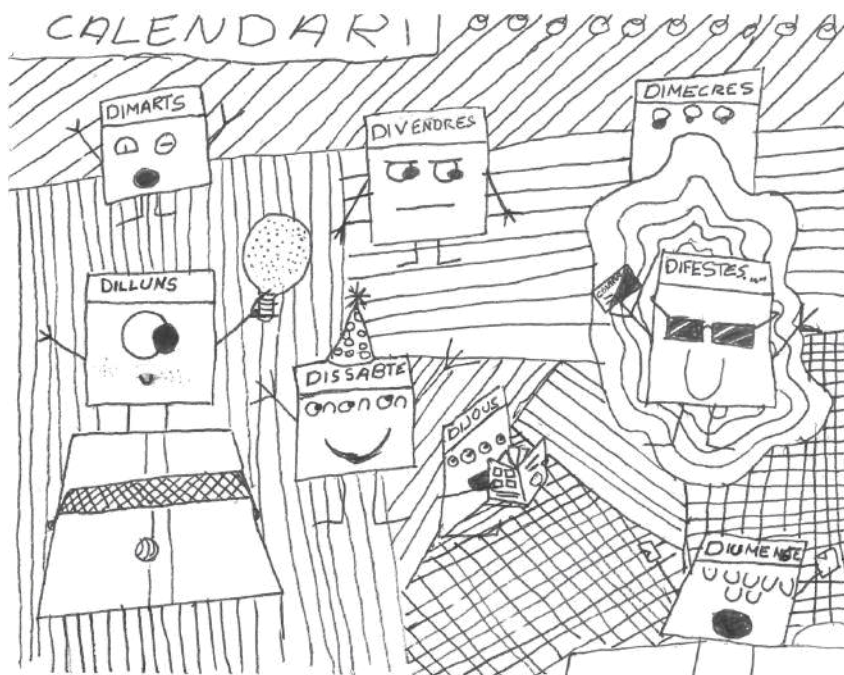
Difestes va assentir amb el cap i va dir:

-Perdoneu nois, perdò Dijous, però rull que sapiguen que tornaré amb venjanca!

I Difestes va desaparèixer.

Va passar un any i dijous encara estava trist. Però la pregunta és: va passar de veritat? Vet aquí un gos i vet aquí un gat que aquesta història s'ha acabat

Autor: Miquel Cabané, 12 anys

Il·lustradora: Sol Vilela, 10 anys

El Prat

Quan la rosella floreix,
tot el prat enrogeix.

I amb la seva brillantor
fa venir la calor.

Si segueixes endavant,
el camí il·luminaran.

I amb la seva lluentor,
les cuques de llum, qui si no?

I si observes ben a baix,
sargantana o llangardaix
formigueta, escarabatot,
marieta i cargolot.

I si mires ben a dalt
mallerenga i pardal
van volant els dos ben alt.
El prat és fenomenal!

Autora: Èlia Segarra, 9 anys

Il·lustradora: Ona de la Rosa, 11 anys

L'enigma

Un dia a casa, el Max, que tenia 9 anys, i la seva germana Berta, que tenia 11 anys, van veure en una revista d'un poble un repte: guanyar una partida del parxís i guanyaves una casa molt bonica, però ningú ho havia aconseguit. Van decidir anar-hi.

Quan van arribar al poble hi havia un senyor encaputxat i la Berta li va preguntar:

- Hola, qui ets?

L'encaputxat va dir:

- Hola, soc l'Enigma, voleu venir a casa meva?

La Berta va xiuxiuejar:

- És el de la revista.

I després el Max va dir:

- D'acord!

Quan van arribar hi havia un parxís i l'Enigma va dir:

- Voleu jugar?

El Max va contestar amb molta alegria:

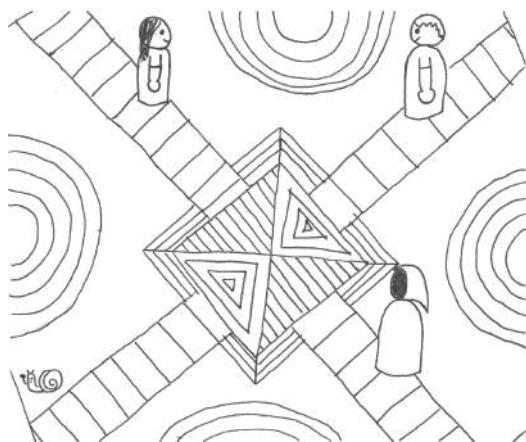
- Sí!

Però el que no sabien el Max i la Berta era que el parxís et feia petit com un nino. Tot això ho va planejar l'Enigma perquè volia que ells es quedessin allà per sempre. Quan es van fer petits, fins i tot l'Enigma es va fer petit. L'Enigma es va enfadar molt perquè el seu pla no havia funcionat, però es va recordar que podies sortir d'una manera: jugar una partida del parxís en la vida real.

Com eren tres només, podien fer 2 partides i un s'havia de quedar allà. La primera partida va estar molt intensa: va començar guanyant l'Enigma, però ni el Max ni la Berta s'havien rendit, i a la primera partida va guanyar el Max! Va poder sortir. El Max estava super content per una part i trist per una altra. Estava content ell perquè havia sortit del parxís, però trist perquè la seva germana Berta no havia sortit, però encara hi havia una oportunitat i era el moment més important de la seva vida! I després d'una estona, enderivineu qui va guanyar: La Berta!

L'Enigma es va quedar allà per sempre. El Max i la Berta van marxar tots contents a la seva casa nova.

Autora: Lia Foguet, 10 anys

Il·lustrador: Martí Subirà, 12 anys

La Flor Daurada

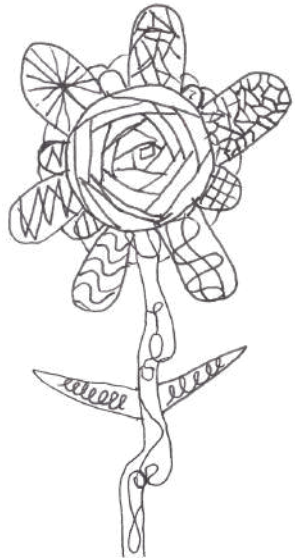
Hi havia una vegada,
una flor daurada,
que a casa seva,
era maltractada.

No li donaven aigua,
tampoc menjar,
fins que un dia,
es va enfadar.

Però un dia es va cansar,
i les seves arrels va arrencar.

Els seus amos la van descobrir,
quan ella fugia pel jardí.
Vet aquí la flor, vet aquí les seves arrels,
que el poema dels Jocs Florals, no arriba pels pèls!!!

Autor: Miquel Cabané, 11 anys

Il·lustrador: Aleix Sánchez, 11 anys

no E uem coses noves
 que Mai ens hauriem imaginat
 serem Perrones noves
 que ningú R econeixeria
 passat E m a una nova etapa
 i No sabem el que ens espera
 pod E m passar moltes coses tan bones com dolentes.
 pero junts ne M pre estarem, al nostre cor ens guardarem

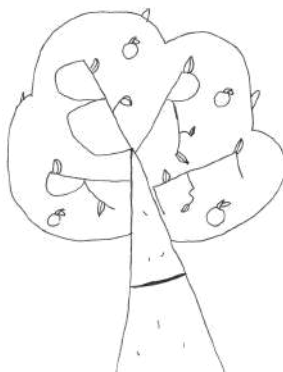

Autora: Noa Gàmez, 11 anys

Il·lustradora: Muna Espelt, 10 anys

Autora: Èlia Hernandez, 11 anys

Autora: Chloe Nim, 10 anys

Fins sempre Patu

El 2017 ens vam conèixer
i des d'aleshores,
no hem deixat de créixer.

Vaig arribar sent petitet
i me'n vaig sent un homenet.

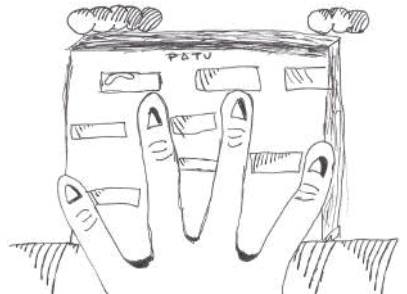
M'heu ensenyat tot el que sé
a sumar, escriure, llegir,
a multiplicar i dividir.

Hi ha coses molt del Patufet,
l'assemblea, els tallers,
els Jocs Florals, els Patunyetes,
els bunyols de verdura i les paradetes.

Mestres, companys i amics
sereu sempre part de mi,
en els meus millors records
sortiran sempre els vostres noms

És hora d'afrontar nous reptes,
no ha de ser un adéu trist,
perquè vagi on vagi,
porto la vostra llavor a dins.

Autor: Joel Sierra, 11 anys

Il·lustrador: Martí Rovira , 10 anys

Editat pel Cicle de Grans

ESCOLA PATUFET ST. JORDI
FRANCESC BATALLÉ I ARAGONÈS

curs 2025 - 2026

**Autor i autora de la portada i contraportada: Martí Subirà i Maria
Martínez (Taller d'art del Cicle de Grans)**